

Hoitajan muuttuva työkalupakki

TEKSTI:
Mari Ajasto,
 sairaanhoitaja AMK,
 Lastenneurologian
 yksikkö, PPHYKY, Lahti

Syksyksi kääntynyt koronakevät ja sen mukanaan tuomat ilmiöt ovat vaikuttaneet jokaiseen ihmiseen ympäri maapallon. Kaikessa kiinnostavuudessaan kokemus on ollut monella tavalla rankka ja traumatisoiva. Ajatuksissamme se on edelleen jollain tapaa joka ikinen päivä. Niinpä ei ole vaikea vastata tämän juttusarjan pääotsikkoon.

Vallitsevat olosuhteet ovat luonnollisesti muokanneet kaikkien sairaanhoidon yksiköiden toimintatapoja. Pääpiirteisään keväinen ohjeistus oli välttää mahdollisimman paljon kontakteja ja hoitaa kasvatusten vain hetkelliset, sairaanhoitoon liittyvät toimet. Jokainen perhe tuli pitää erillään muista ja jaksot tuli hoitaa viikon sijaan parissa päivässä. Omaan työhöni tämä merkitsi isoja muutoksia.

Työssäni on tärkeää nähdä lasten toimivan yhdessä, vuorovaikutuksessa toistensa kanssa erilaisissa tunnetiloissa. Myös vanhemmille on tärkeää nähdä oma lapsensa toimijana muiden lasten joukossa. Yhdessä toimiessa ja leikkiessä asioita mallitetaan ja jäsennetään perheille. Keskustelu syntyy luontevasti ja vanhemman tukeminen mahdollistuu. Tähän kaikkeen kietoutuu lastenneurologisen hoitotyön tärkeimmät työka-

lut; vuorovaikutus, leikki ja aito läsnäolo. Poikkeusolojen ohjeistuksen myötä nämä työkalut otettiin meiltä hoitajilta pois. Ajateltiin, että riittää kun saadaan terapeuttien tutkimukset tehtyä.

Nyt kun katsoo aikaa hieman taaksepäin, voidaan jo ilman tieteellisiä tutkimuksiakin tehdä joitakin huomioita. Vanhempien tukeminen on yksi perhehoitotyön keskeisimmistä tehtävistä. Vanhempi pystyy useimmiten tukeutumaan juuri hoitajaan, joka näkee lapsen samoin silmin kun vanhempi ja puhuu vanhemman omalla kielellä. Hoitajasta tulee lapsen osastojakson aikana vanhemman rinnalla kulkija matkalla lapsen häiriöön tai sairauteen sopeutumisessa. Tämän luottamuksen syntymiseksi tarvitaan aikaa enemmän kuin kaksi päivää.

Voimaannuttavana ajatuksena on, ettei mitään niin pahaa, ettei jotain hyvääkin. Korona on antanut meille loistavan tilaisuuden kokeilla käytäntöön uusia menetelmiä ja tapoja vanhojen rinnalle. Hoitotyön osuudesta lapsen osastojakson aikana ei voida kuitenkaan tinkiä. Omassa yksikössäni tämän seikan tunnisti ja tunnusti koko työryhmä ja onkin ollut ilo muistuttaa myös itseäni siitä hyvin arvokkaasta työstä, jota me lastenneurologian hoitajat teemme. Enää jää mietittäväksi, millä keinoin toteutamme osaamistamme muuttuvassa maailmassa, jossa aidolle läsnäololle asetetaan aivan uusia haasteita. ■